

НАСТАВНИ ПРОГРАМ ЗА ПРЕДМЕТ: ЊЕМАЧКИ ЈЕЗИК;

* **Функција** представља сврху за коју ученик мора бити оспособљен учењем другог страног језика и шта мора знати изразити на другом страном језику. Функције (нпр. идентификовати, ставити у односе, исправити, описати итд.) представљају организаторске принципе – важност функције представља основу хронологије функција (структурални и ситуацијски слијед).

Интеркултурални садржај:

Ученици уче страни језик и продубљују свој фонд ријечи уз помоћ осталих предмета које уче у школи, нпр:

- уз помоћ цртања, сликања, плеса итд. (визуелне умјетности);
- уз помоћ спортова и игара (гимнастика, спортови);
- уз помоћ слушања музике (музика).

Интеркултуралне способности и вјештине:

Ученици уче:

- да уоче главне разлике између културе своје земље и културе земаља њемачког говорног подручја и на тај и начин науче да цијене културу властите земље;
- да на одговарајући начин комуницирају са људима циљне културе;
- да се у свакодневном животу понашају на природан начин, што такође подразумева
 - * *говор тијела* (гестикација рукама, погледи, раздаљина између саговорника, итд.)
 - * *узвике*.

Ученици ће се:

- упознавати са сличностима и различитостима између њихове земље и земаља њемачког говорног подручја из области културе, образовања, слободног времена ученика, начина живљења...
- научити како да се у непосредном контакту учтиво понашају у комуникацији са припадницима културе земље чији језик уче;
- научити да поштују традицију, обичаје, навике других људи итд.

Научити како се учи:

Ученици уче како да:

- покажу одговорност и активност у ситуацијама када уче језик;
- процјењују властити успјех у достизању постављеног циља односу на остале ученике из разреда;
- користе различите методе и стратегије учења типичне за учење језика;
- користе информациону технологију код учења језика;
- користе самостално уџбенике, рјечнике и другу литературу;
- развију позитиван став према учењу језика;

Интердисциплинарни садржај:

Ученици ће такође учити њемачки језик ослањајући се на знање стечено кроз учење других наставних предмета, а у оквиру датих тема.

НАСТАВНИ ПРОГРАМ ЗА ПРЕДМЕТ: **ЊЕМАЧКИ ЈЕЗИК**

РАЗРЕД: **СЕДМИ**

СЕДМИЧНИ БРОЈ ЧАСОВА : **2**

ГОДИШЊИ БРОЈ ЧАСОВА: **72**

Теме:

Људи, млади људи	Млади људи и школа, радне обавезе; Разговори о школи, наставницима, вршњацима; Однос према радним обавезама- Шта волиш да радиш, а шта не волиш?
Слободно вријеме	Њоби, активности у слободно вријеме; Како проводим викенд, метеоролошко вријеме; Организовање школске прославе. Прослава рођендана ;
Одјећа	Дијелови одјеће, боје; Омиљена одјећа младих, шта најчешће облачим; Одлазак у продавницу и куповање одјеће;
Јело и пиће	Јела и пића у њемачком говорном подручју и код нас; Моје омиљено јело и пиће, рецепти; Прибор за јело; Одлазак у ресторан, наручивање јела и пића,
Школски распуст	Активности за вријеме распуста у мјесту и ван мјеста боравка; Географска карта; План града;

Исходи учења	Садржаји програма /Појмови	Корелација са другим наставним предметима
<p>РЕЦЕПЦИЈА Слушање са разумијевањем</p> <p>Ученик треба да:</p> <ul style="list-style-type: none"> - разумије усмену поруку (глобално разумијевање), не дужу од два до три минута, исказану савременим језиком и уколико се говори темпом споријим од нормалног, пронађе тражене информације (селективно разумијевање); - разумије питања која се односе на лично искуство и свакодневне захтјеве ако му се неко обрати директно; - разумије заповијести у оквиру једноставног рутинског дијалога који се односи на непосредну ситуацију; - глобално разумије кратке садржаје везане за горе наведене теме ако су изговорене јасно и књижевним језиком; - на матерњем језику преприча садржај текста који је слушао; - помоћу радњи, гестикулације, мимике покаже да разумије основне изразе и упутства који се понављају у свакодневним ситуацијама, а који садрже вокабулар обрађен у току наставног процеса. <p>Читање са разумијевањем Ученик треба да</p> <ul style="list-style-type: none"> - зна да гласно, разумљиво и са правилном интонацијом чита познате и неке непознате ријечи и пасусе из кратких текстова из познате тематике; - пронађе информацију из приватних и свакодневних текстова (мејлови, кратка писма, натписи ...) писаних кратким реченицама, једноставним језиком о ученику познатим темама при чему, ако је потребно, текст чита више пута; - да након одговарајуће припреме (задаци прије читања) глобално разумије садржај из дидактичко-методички прилагођених текстова. <p>ПРОДУКЦИЈА Усмено изражавање Ученик треба да:</p>	<p>Глаголи</p> <p>Презент слабих и јаких глагола са одвојивим и неодвојивим префиксом, сложених глагола и модалних глагола, Имперфект помоћних глагола, Перфект правилних и најфреквентнијих неправилних глагола са <i>haben</i> и <i>sein</i>. Императив за друго лице једнине и множине.</p> <p>Члан</p> <p>Одређени и неодређени члан у номинативу, дативу и акузативу једнине и множине.</p> <p>Именице</p> <p>Именице номинатив, датив, и акузатив једнине и множине.</p> <p>Замјенице</p> <p>Личне и присвојне номинатив, датив и акузатив једнине и множине, упитна замјеница <i>welcher, e es</i>.</p> <p>Придјиви</p> <p>Компарација придјива и даље предикативна употреба.</p> <p>Компарација придјива и прилога – правилна и неправилна.</p> <p>Приједлози</p> <p><i>aus, bei, mit, zu, von, für, gegen, in, an, auf, unter.</i></p> <p>Прилози</p> <p><i>früher, gestern, leider, ziemlich, manchmal ...</i></p> <p>Бројеви</p> <ul style="list-style-type: none"> - главни од 100 па на даље - редни бројеви без деκлинације. 	

- користи ограничен фонд ријечи и једноставних фраза везаних за тематику која се обрађује у седмом разреду;
- поставља и одговара на једноставна питања о томе чиме се бави у слободно вријеме, шта радо облачи, шта једе и пије код куће и за вријеме великог одмора;
- поручи јело и пиће у ресторану (интернационални називи)
- са неколико кратких реченица, уз помоћ наставника, исприча лични доживљај;
- на основу кључних ријечи уз помоћ наставника преприча кратки прочитани или слушани текст;
- говори кратке дијалоге према моделу;
- тражи и даје информације о томе како да се дође до неког одређеног мјеста у граду;
- на географској карти опише којим путем се иде од једног мјеста до другог;
- да изрази допадање и недопадање;
- води разговор у продавници при чему му повремено може затребати помоћ;
- изговара без потешкоћа познате ријечи, али прави примјетне паузе и оклијева кад изговара мање познате ријечи, па потешкоће код изговора могу повремено отежати комуникацију;
- влада најосновнијим фондом једноставних, научених израза, основним вокабуларом и основним граматичким структурама.

Писмено изражавање

Ученик треба да

- се писмено изражава користећи основна правила правописа;
- да пише просте и проширене изоловане изразе и реченице личне природе;
- опише активности у току радног дана, викенда, распуста;
- пише одговоре на задата питања у вези са познатом тематиком и
- поставља питања на задате одговоре;
- саставља кратке дијалоге;
- пише кратке саставе уз помоћ смјерница у вези са тематиком у седмом разреду;
- пише једноставне поруке, кратки мејл, разгледницу, *sms*-поруку;

Реченица

Проширена реченица. субјекат + предикат +објекат у дативу +објекат у акузативу

Ich schenke meinem Freund ein Buch zum Geburtstag.

Проширена реченица са прилошком одредбом.

Heute gehe ich mit meinen Freunden ins Kino.

- Независно сложене реченице са везником *dann, deshalb, also, danach* и са везницима *und, aber, oder, denn*.

Ред ријечи у независносложеној реченици.

<p>- опише изглед и гардеробу правећи бројне грешке различите природе. Знање о језику У седмом разреду ученици препознају граматичка правила.</p>		
--	--	--

ДИДАКТИЧКА УПУТСТВА

Рецептивне вјештине

Један од циљева наставе њемачког језика је потпуно или бар суштинско разумијевање дијалошких и монологских језичких исказа у оквиру обрађене тематике, односно оспособљавање ученика да у тексту самостално пронађу и разумију потребну информацију.

Од самог почетка ученици треба да буду суочени са говорним текстовима како би могли да упознају гласовни систем њемачког језика и у њему разазнају и идентификују гласове, гласовне цјелине и прозодијске структуре и да схвате значење исказа. Према томе, наставници треба да што чешће користе звучне записе и презентују говорне текстова како би ученици имали прилику да чују изворне говорнике и да се постепено навикавају на нормалан темпо говора.

Иако се читање писаних текстова у реалном животу одвија најчешће у себи, у настави треба спроводити и гласно читање, посебно на почетном нивоу учења језика јер то помаже побољшању изговора код ученика. Међутим, треба примјењивати и читање у себи како би ученици пронашли потребну/е информацију/е у тексту.

Код говорних и писаних текстова треба примјењивати различите стилове разумијевања. Као ни у реалном животу ни у настави није неопходно да ученици сваки текст разумију детаљно, од ријечи до ријечи. Зависно од врсте текста и од начина формулисања задатака примјењиваће се различити стилови разумијевања: глобални, селективни и детаљни.

Да би се ученицима донекле олакшало суочавање с текстом, прије читања / слушања текста могу се спровести припремне / уводне вјежбе које имају за циљ да активирају предзнања ученика, да побуде њихову радозналост и да их мотивишу за рад.

То може бити израда асоциограма и проналажење асоцијација на задату ријеч, кориштење визуелних импулса (слика, цртежа, графикона и сл.), стварање претпоставки у вези са садржајем текста на основу наслова, поднаслова или слика које стоје уз текст. У овој фази могу се објаснити кључне ријечи које би олакшале ученицима разумијевање текста.

Пропратне вјежбе које се дају током слушања / читања текста омогућавају ученицима суочавање са текстом и рад на тексту. Код њих треба да постоји одређена поступност, да се иде од оних лакших ка тежим. Међу њима треба да влада разноврсност како би ученици путем различитих врста вјежби могли изнова да се баве текстом, а често понављање одређених структура довело би до њиховог лакшег памћења.

Закључни задаци који се раде послје слушања / читања текста имају за циљ провјеру разумијевања текста. За говорни текст треба формулисати задатке тако да се од ученика не тражи запамћивање читавог текста него проналажење одређене информације и давање одговора нумеричког карактера или у виду имена и назива. Кад је у питању писани текст од ученика се може тражити препричавање текста у кратким цртама, претварање прочитаног текста у другу текстуалну форму и сл.

Рецептивне вјештине не треба схватити као активности у којима ће ученици имати пасивну улогу. У развоју ових вјештина ученици и те како имају активну улогу јер је сва њихова пажња и активност усмјерена на разумијевање текста или проналажење одређених информација у њему.

Продуктивне вјештине

Полази се од тога да се комуникативне језичке активности могу одвијати само уз садејство различитих вјештина. То значи да су за остваривање комуникације неопходне и продуктивне вјештине, писање и говор. Разумијевање писаног и говорног текста и стварање усменог и писаног исказа не могу се посматрати као одвојени и изоловани процеси него као комплексни и међусобно повезани процеси који се дјелимично одвијају симултано. Због тога од самог почетка у наставу треба укључивати и продуктивне вјештине и оспособљавати ученика за стварање писаних и говорних текстова на њемачком језику.

Вјештина писања заузима значајно мјесто у настави страних језика, јер се граматичке вјежбе и вјежбе за усвајање нових ријечи изводе најчешће писаним путем. Затим ученици пишу домаће задатке, контролне радове, писмене задаће, тестове. Али у свим овим активностима писање представља инструмент. Циљ је овдје заправо нешто друго, увјежбавање граматике, вокабулара, правописа или провјера знања ученика. Међутим, писање треба примјењивати прије свега као продуктивну вјештину, гдје ће ученици сами стварати различите врсте текстова у складу са својим знањима и способностима. Да би ученици стекли компетенције на овом плану, неопходно је спроводити вјежбе које доприносе обогаћивању вокабулара ученика, као и вјежбе којима се увјежбава повезивање ријечи у веће цјелине. Такве вјежбе би биле припремне вјежбе, вјежбе састављања елемената и структурне вјежбе. У припремне вјежбе спадају оне којима се увјежбава правопис или прикупљају асоцијације на задату тему, као и једноставне мотивационе вјежбе, обично у форми неке игре ријечима. Помоћу вјежби за састављање елемената ученици уче како да успостављају везу између појединачних ријечи и реченица. Структурним вјежбама уче како да формулишу једноставне фразе и реченице.

Како мотивисати ученике за писање текстова у настави?

Ове активности не би требало да трају дуго. Ефикасније је да се вјежбе за развијање ове вјештине дају у краћим временским размацима. При томе треба користити различите врсте вјежби и нудити различите поводе за писање. Да би писање, које има за циљ успостављање комуникације, имало смисла, може се наћи конкретан прималац. То може бити нпр. неки ученик из разреда којем се пише писмо, разгледница, мејл, позивница или нека друга врста текста, на коју он онда може одговорити.

Да би ученици имали користи од писања, пожељно је бирати вјежбе и врсте текстова које имају неке везе са свакодневним животом ученика.

Вјештина говора, одн. усменог изражавања може се испољавати монолошки и дијалогски. Ова вјештина вјероватно представља и најкомплекснију активност у настави страних језика, јер и поред свих настојања, вјежбања и рада тешко се постиже да ученици и након неколико година учења течно говоре на страном језику. Због тога треба пажњиво прићи развијању ове вјештине код ученика. Да би се ученици оспособили за комуницирање на њемачком језику и стварање говорних текстова, морају се прво увјежбавати посебне вјештине. Такве вјежбе могу се назвати припремним вјежбама које припремају ученике за комуникацију. Њима се не увјежбава експлицитно вјештина говора него друге вјештине и посебне вјештине.

На првом мјесту стоје вјежбе које се односе на фонетику. Њима треба увјежбавати појединачне гласове, гласовне скупине, акценат и реченичну мелодију. Оне служе томе да се ученици прилагоде новом гласовном систему и пожељно их је спроводити посебно на почетном степену учења језика. Овдје се нпр. могу користити тзв. брзалице које служе тренирању говорне апаратуре. Затим ту су вјежбе за обогаћивање вокабулара ученика. За ово су подесни нпр. асоцијограм, вјежбе придруживања, сортирање ријечи и сл. И многе граматичке вјежбе спадају у ову групу. Оне доприносе да изражавање на њемачком језику буде што исправније.

Посебну пажњу треба посветити дијалозима који су веома заступљени у уџбеницима њемачког језика. Наставници треба да охрабрују ученике да их што је могуће више изводе усмено. Могу се спроводити већ на почетном нивоу, када ученици уче како се на њемачком језику поздравља, представља, успоставља контакт с неком другом особом и сл. Пошто се ради о свакодневним темама и дијалозима којима се симулирају свакодневне говорне ситуације, треба омогућити ученицима да говоре из властите перспективе и износе властита искуста, а не да само глуме личности из уџбеника, јер ће их то више мотивисати за рад.

За монолошко изражавање може се тражити од ученика да причају о неким личним стварима, нпр. да извјештавају о томе шта су радили, шта су доживјели, куда су путовали и сл. или да опишу неку слику.

Пошто се у учионици углавном симулирају свакодневне говорне ситуације, потребно је добро осмислити повод за разговор, али исто тако важно је створити опуштену атмосферу гдје неће бити страха од грешака, критике, кажњавања или слабих оцјена.

Ученике треба охрабривати да говоре на њемачком језику без обзира што ће бити грешака. Оне су неминовне, јер њемачки језик за њих представља страни језик. При томе треба биљежити грешке које су карактеристичне за читаву групу, а онда циљаним вјежбама радити на отклањању тих грешака.

Вокабулар

Учење ријечи и рад на обогаћивању вокабулара ученика једна је од најважнијих активности у настави страног језика. За успјешну комуникацију познавање ријечи је значајније од познавања граматичких правила. Због тога лексичке вјежбе треба логички осмислити и спроводити. Када се обрађује неко семантичко поље, треба кренути од вјежби препознавања, преко диригованих вјежби до вјежби слободне продукције.

Код прве групе вјежби ученици треба да идентификују одређене ријечи у неком тексту. Разноврсним вјежбама може се понављати и увјежбавати исти језички материјал. Честим понављањем ријечи путем разноврсних вјежби долази до бржег запамћивања ријечи. Овдје се могу изводити нпр. сљедеће вјежбе:

- ученици треба да пронађу одређену ријеч у тексту,
- у групи ријечи ученици заокружују ријечи које чују приликом слушања текста,
- током слушања текста ученици дају неки знак чим чују одређену ријеч,
- редослијед слова се испретура и ученици треба да одгонетну о којој ријечи се ради,
- у укрштеници ученици треба да идентификују одређену ријеч.

За рад на вокабулару веома су важне технике семантизације. Овдје се наставницима пружају бројне могућности и не би требало одмах посегнути за превођењем. Врло ефикасан је поступак визуелне семантизације, нпр. приказивање саме ствари уколико је у питању неки конкретан предмет, затим кориштење слике, илустрације, мапе, фрафикана, симбола, пиктограма и сл. Затим, могу се користити и средства невербалне комуникације: гестикулација, мимика, кретање.

Приликом вербалне семантизације ријечи могу се користити синоними, антоними, хипероними, хипоними, парафразе или примјери из ученичког окружења.

Учење ријечи у контексту или у оквиру одређене теме ефикасније је него учење изолованих ријечи. У настави треба користити различите мнемотехничке вјежбе, као нпр. асоцијације и аналогiju, за које се сматра да доприносе лакшем и ефикаснијем преносу нове лексике у дуготрајно памћење, што је један од циљева наставе страних језика.

Грамматика

Треба имати на уму да је улога граматике у комуникативној методи измијењена у односу на претходне методе и да грамматика сада представља средство ка циљу. Настава граматике треба да буде у функцији остварења

опште језичке компетенције, а не сама себи сврха. Настава граматике и увјежбавање граматичких правила чине саставни дио свеукупног процеса учења језика, али ни у ком случају не представљају његов централни аспект.

У настави граматике нови граматички феномен треба представљати у контексту, јер ученици не уче само како се тај феномен гради, него и коју функцију има и како се употребљава. Контекст увијек треба садржати језички материјал који је ученицима познат и по могућности довољан број примјера који поткрепљују правило. Терминологију треба свести на основне и довољно разумљиве појмове. За истицање битних елемената правила треба користити визуелна средства као геометријске фигуре, симболе, слике, боје, табеле и сл.

При проналажењу граматичког правила пожељно је да се што више користи индуктивни поступак гдје се полази од примјера пронађених у аутентичним материјалима. На основу сличности у грађењу и употреби одређених језичких елемената ученици самостално или уз наставникову помоћ изводе и формулишу правило, које потом примјењују у другим контекстима. На овај начин код ученика се развија самосталност у раду.

Да би се граматичка правила усвојила и у одређеној мјери усавршила, а по могућности чак и аутоматизовала, она се обавезно морају увјежбавати. Због тога граматичке вјежбе представљају кључни аспект наставе граматике. И овдје треба користити различите типове вјежби, како увјежбавање новог граматичког правила ученицима не би постало монотono.

Игре у настави

Игре су постале саставни дио наставе страних језика и примјењују се на свим нивоима учења. Међутим, игре треба да буду добро осмишљене и да се спроводе плански како се активности ученика не би свеле само на игру. Оне треба да имају и образовни циљ, што значи да ученици треба кроз игру и да уче.

Игре у настави имају бројне предности. Поред језичких вјештина ученици стичу неке ванјезичке квалификације које су значајне за живот, а то су између осталог способност за кооперацију и тимски рад. Играма се активирају сва чула, играма се поспјешује усвајање језика у ситуацијама које су блиске реалном животу, као нпр. у играма са подијељеним улогама (Rollenspiele). Играма се поспјешује креативност ученика. Оне олакшавају успостављање контаката у разреду, могу позитивно утицати на понашање појединих ученика.

Играма се могу увјежбавати граматичке структуре, лексика, игре поспјешују комбинацију вјештина. Оне мотивишу ученике за учење, ослобађају их страха од потешкоћа које се јављају приликом учења страног језика. Уз игре атмосфера је опуштенија па се у таквом раду активирају и лошији ученици. Све то може утицати на стварање позитивног става према предмету.

Игре би требало примјењивати редовно, у краћим временским размацима. Током часа не треба одвајати много времена на њих како се читав час не би претворио у игру.

Приликом спровођења игара, али и у неким другим врстама вјежби, треба примјењивати разне облике рада: индивидуални рад, групни рад и рад у пару. Уколико вријеме дозвољава, могу се организовати и мини пројекти у чије организовање и спровођење од самог почетка треба да буду укључени сви ученици.